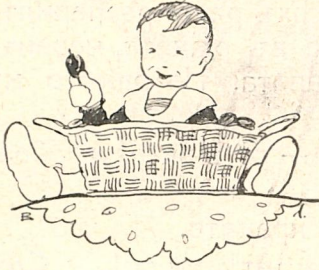

ТАЛАСЪМЪ.

Събраха се подъ моста на малката рѣкичка, Драгой, Стоянъ и Коста, и рошавата Кичка.

— Ношесъ насънъ съмъ хрускалъ, — Драгоя се обади, — цѣлъ кошъ узрѣли сливи, ей-на такива едри, и пакъ ми се прияде . . .

Почеса си ухото, дружината изгледа. На всичкитѣ въ гърлата взе нѣщо да пресѣда.

— Пъкъ азъ ношесъ се борихъ съ цѣлъ орлякъ таласъми, — Стоянчо промърмори. — У-у-фъ, чакъ докато съмне. Таквизъ едни — червени, рогати, опашати — в-в-в — страхъ да те съвземе, съ метли и съсъ лопати!

— Я стига! — викна Коста. — На сънищата ваши наслушахме се доста. Не могатъ ни уплаши . . . Ами такова . . . сливи . . . Драгой каза . . . голѣми, и май че подъ езика и мене засърбѣ ме . . . Тъкмо сега сж сочни, и киселки и сладки . . . Ами отде да почнемъ? Дали отъ леля Златка? . . .

— Отъ лелини, азъ зная, въ града сж днеска всички! — обади се на края и рошавата Кичка.

— Ура! Напредъ, дружина! — запѣ Драгой и тръгна.

Дружината премина задъ моста и се вмъкна въ лелината градина.

Отрупани овошки, череши, круши, сливи — ухилили се, Божке, самички викатъ: „Хайде, качи се, откъсни ни!“

Драгой напредъ пристѣпя. Следъ него дебне Коста. Стоянъ се поозърта. А най-накрая Кичка облизва се самичка.

Но шо е туй въ листака — голѣмо, черно, прашно?

— О-ле! — Стоянъ изплака. — Пакъ таласъмътъ страшенъ!

— Стой! — викна му Драгоя. — Кжде е, покажи го!

